

LGBT, BẠN LÀ AI?

Bác sĩ Lê Phương Thúy

LGBT là chữ viết tắt của Lesbian, Gay, Bisexual và Transsexual (hoặc là Transgender).

Lesbian là người đàn bà yêu người cùng phái.

Gay là người đàn ông yêu người cùng phái.

Có khuynh hướng chỉ yêu người cùng phái thì gọi là có khuynh hướng đồng tính luyến ái (homosexuality) ngược với đa số mọi người yêu người khác phái (heterosexual), tạm dịch là dị tính luyến ái.

Người bisexual là người có khuynh hướng yêu người cùng phái và cả người khác phái, tạm dịch là lưỡng tính luyến ái.

Chữ "yếu" ở đây phải hiểu là tính yếu đôi lữa, có cả sự cảm xúc về thể xác lẫn tâm hồn, để phân biệt với tình bạn, tình gia đình và tình yêu quê hương đất nước.

Người transexual là người không thích phái tính trời sanh của mình, và đã cải đổi giới tính thành phái bên kia. Người này trong ý nghĩ cảm thấy mình là phái nam trong khi bộ phận sinh dục là phái nữ; hoặc trong ý nghĩ cảm thấy mình là phái nữ mà bộ phận sinh dục lại là phái nam. Họ khó chịu và nhiều khi ghê tởm bộ phận sinh dục trời cho và chỉ muốn cải sửa sao cho phù hợp với ý nghĩ của mình. Cái cảm giác chối bỏ giới tính trời sanh của mình này cũng không phải do người này chọn lựa. Họ thành thật muốn trở thành phái bên kia trong khi tạo hóa cho họ thân thể và bộ phận sinh dục của phái bên này. Y học ngày nay đã có thể giúp người transexual làm được việc này một cách khá hoàn hảo.

TẠI SAO LẠI CÓ HIỆN TƯỢNG NÀY?

Cho tới giờ phút này, thi y học đã biết khá rõ ràng là khi đáng tạo hóa sanh ra loài người thì cũng ban cho chúng ta một khuynh hướng tính cảm. Trong khi đa số mọi người yêu người khác phái (heterosexual) thì có khoảng 10% đến 15% yêu người cùng phái. Điều này đã xảy ra từ khi có loài người, nhưng tâm lý con người là "mạnh được yếu thua", đa số thắng thiểu số, do đó, người đồng tính đành phải chịu lép vế, âm thầm thực hiện ước mơ của mình, thay vì công khai xuất đầu lộ diện. Bị chế cười, chế diễu, chọc ghẹo, tẩy chay là chuyện thường. Bị đánh đập, có khi tới chết cũng không hiếm.

Tạo hóa dùng tiêu chuẩn gì để quyết định ai là người đồng tính thì khoa học không giải thích được. Trời kêu ai nấy dạ.

Khi không hiểu biết một chuyên khác thường, người ta thường khoác cho chuyên lạ này một cái áo huyền bí. Thí dụ như bị bùa ma ám, thiêu phúc đức, bị định hoạn v. v. ...

Ngay cả các y sĩ chuyên khoa tâm trí mãi đến năm 1973 mới chính thức luyện bô đồng tinh luyện ái không phải là một bệnh tâm trí, do đó không thể thay đổi hay "chữa trị" được. Đồng tinh luyện ái là do bẩm sinh, trời cho, và hoàn toàn bình thường (xây ra ở một số ít người). Một trường hợp tương tự là trường hợp thuận tay trái thay vì thuận tay phải như đa số mọi người. Thời kỳ tới lớn lên, trẻ thuận tay trái sẽ bị đánh cho đến khi nào tập được được tay phải mới thôi, vì cha mẹ cho đây là chuyên bình hoạn, bất thường. Hiện nay tôi còn gặp được nhiều người đồng trang lứa với tôi khi viết thì dùng tay phải (vì nỗi nhỏ bị cha mẹ bắt tập viết bằng tay phải cho bằng được), nhưng khi cầm dao hay vẽ thì chuyển sang tay trái vì chuyên hướng trời cho bao giờ cũng thẳng thê.

Ngày nay, vấn đề đồng tinh đã được nhiều khoa học gia tìm hiểu và đi đến kết luận rất rõ ràng. Đây là một chuyên hướng bẩm sinh, không lấy lan, không thay đổi được. Nhờ vậy mà người đồng tinh đã có cơ hội công khai xuất lộ diện và tương đối có một chỗ đứng trong xã hội, nhất là ở những thành phố lớn, cởi mở như San Francisco và New York. Một bước tiến nhảy vọt, là đã có nhiều quốc gia cho phép người đồng tinh kết hôn hợp pháp làm vợ chồng, như Canada, Spain, Argentina, Holland, Sweden, South Africa, Iceland, Portugal, Belgium, và Norway. Một số tiểu bang ở Hoa Kỳ cũng cho phép hôn nhân đồng tinh như Massachusetts, Iowa, Connecticut, New Hampshire, Vermont và Washington D.C. Ngoài ra còn một số lớn các tiểu bang khác trong đó có California chấp nhận Domestic Partner (lừa đời chung sống với nhau).

LÀM SAO ĐỂ BIẾT MINH LÀ NGƯỜI ĐỒNG TINH HAY KHÔNG?

Về phương diện cơ thể, bác sĩ không thể khám để tìm ra ai là người đồng tinh hay ai là người sẽ có chuyên hướng muốn cải đổi giới tính sau này. Hay nói một cách khác, cơ quan sinh dục của người đồng tinh và người muốn cải đổi giới tính không có gì khác biệt với người dị tính (heterosexual). Đồng tinh luyện ái hoàn toàn là một cảm xúc của con tim hướng về đời tương cùng phái.

Thường là người đồng tinh biết được chuyên hướng của mình khá sớm sủa, từ khi phân biệt được con trai với con gái. Từ tuổi dậy thì thì không còn chối cải được nữa, vì trái tim đã biết rung động, thân thể đã biết khao khát một hình ảnh cùng phái với mình. Họ giữ kín hay xuất lộ diện là một lựa chọn hoàn toàn có tính cách cá nhân, tùy theo sự cởi mở, chấp nhận hay chống đối của người xung quanh, nhất là cha mẹ.

PHÂN BIỆT CHUYÊN HƯỚNG ĐỒNG TINH VÀ SINH HOẠT ĐỒNG TINH.

2

Có một số người nói rằng Quân Đội là một tập thể mạnh, có kỷ luật, có tinh thần chiến đấu cao. Sự có mặt của những người ĐTLA có thể làm cho những tinh chất ấy của Quân Đội bị ảnh hưởng. Suy nghĩ này là một suy nghĩ tự do nhưng chưa ai có những bằng chứng để hậu thuẫn cho lập luận của mình, hay nói một cách khác, lập luận nói trên hoàn toàn dựa theo cảm tính, không phải là một thực tế.

Ngòai Quân Đội ra, ĐTLA, song tinh hay Đổi giới tính không phải là một tệ nạn. Trong khi người ta còn đồng ý cả việc dùng cần sa để chữa một số bệnh nhất định và cũng đã có một số trường hợp lạm dụng mà vẫn không bị coi là tệ nạn, thì không thể đồng hĩa người ĐTLA trong xã hội là một tệ nạn. Họ là những công dân bình thường như mọi công dân Mỹ khác. Không những thế, trong nhiều trường hợp, họ là những thành phần lưu tù trong nhiều lãnh vực: giáo sư Trung học, Đại học, coi, Bác sĩ, Nha sĩ, Kỹ sư, Lục sĩ, Ca sĩ, Học giả, Chuyên viên thuộc đủ ngành nghề, có, Dĩ nhiên, cũng không thiếu những thương gia, tiểu thương, thợ chuyên môn làm trong nhiều lãnh vực khác nhau, trong khối người ĐTLA, nên không thể nói những người ĐTLA, song tinh hay đổi giới tính gây hại hay tạo một ảnh hưởng xấu trong xã hội.

Riêng tại cộng đồng Việt Nam, những người ĐTLA, Song tinh hay Đổi giới tính đã là một thực thể. Họ đã có một Hiệp Hội, một đài phát thanh và một tờ báo của họ. Trong diễn hành Tết Can Dân, Ban Tổ chức đã đồng ý để cho họ tham gia vào cuộc diễn hành này và đây là lần đầu tiên. Hội đoàn những người ĐTLA công khai tham dự vào sinh hoạt cộng đồng. Họ không phải là một Hiệp Hội bí mật hay có những hành động khuất lấp gì thì tại sao lại phải trốn tránh. Cho nên người ta hiểu rằng hành động công khai của họ là một niềm vui cho chính họ và cộng đồng cũng tránh được tiếng là đã đời xử khắt khe đối với người ĐTLA.

Trong cộng đồng chúng ta, có người chống, có người ủng hộ. Người chống thì đã rút ra khỏi cuộc diễn hành; người ủng hộ thì có vũ đoàn diễn hành của những người ĐTLA. Mỗi cá nhân, mỗi hội đoàn có những lý do riêng để chống đối hay ủng hộ những người ĐTLA. Nhưng nếu gọi họ là tệ nạn thì chắc chắn người gọi chưa thể chứng minh được là mình đúng.

Kêu gọi tẩy chay người ĐTLA là điều không nên làm bởi vì kêu gọi tẩy chay tự nó là một hành động chính trị. Một người ĐTLA hoạn nạn bước chân vào Chùa, Nhà thờ hay Thành thất để xin trợ giúp, không lẽ các cơ sở tôn giáo không có những lời an ủi hay giúp đỡ, bởi vì người ĐTLA cũng chỉ là một con người; họ cũng cần tình thương, sự thông cảm và hiểu biết của đồng loại như những người khác. Cho nên, việc công nhận hay thông cảm những người ĐTLA không thể đồng hĩa với sự khuyến khích hay thúc dục. Nó hoàn toàn là hành động nhìn nhận một cách công bằng một thực thể của khối người ĐTLA trong cộng đồng.

19

KHÔNG NÊN KỶ THỊ ĐỐI VỚI NGƯỜI ĐỒNG TÍNH LUYỆN ÁI

- Tác giả: Vũ Anh
- Đăng trên VIỆT HERALD Daily News, ngày 17 tháng 2 năm 2010

Gần đây nhất là vào dịp Tết Canh Dần, Ban Tổ chức diễn hành Tết đã chấp thuận cho những người Đồng tính luyện ái (ĐTLA) có thể diễn hành cùng với các đoàn thể khác theo nguyện vọng của họ.

Một số đoàn thể không đồng ý và họ rút chân ra khỏi cuộc diễn hành. Ý kiến trong cộng đồng không thống nhất, dĩ nhiên có người chống nhưng cũng có nhiều người ủng hộ người ĐTLA.

Nhiều người Mỹ có thể không thích người ĐTLA, phần đối Hôn nhân Đồng tính, nhưng chưa bao giờ người Mỹ có một hành động nào có thể khiến cho dư luận hiểu rõ rằng người ĐTLA bị phân đối là do đầu óc kỳ thị mà ra. Riêng các nhà lãnh đạo tôn giáo trong cộng đồng Mỹ thì càng phải thận trọng hơn đối với những phát biểu về người ĐTLA.

Ngay cả trong Quân Đội Mỹ, chính sách không hỏi thì không được nói cũng đã bị chỉ trích là một chính sách khuyến khích người ĐTLA hay những người đồng đội của họ nói dối. Và hiện nay, Bộ Quốc Phòng Mỹ đang tính chuyển hủy bỏ chính sách này để tiến dần đến việc công nhận người ĐTLA phục vụ Quốc gia và phục vụ Quân Đội.

Sau buổi điều trần trước Thượng Viện Mỹ, hồi gần đây, Chủ tịch Ủy Ban Tham mưu liên quân Hoa Kỳ, Đô Đốc Mullen tuyên bố với báo chí rằng buổi điều trần diễn ra một cách suông sẻ hơn và ngoài điều mong muốn của ông. Đô Đốc Mullen nói rằng: "Trước khi bước vào cuộc điều trần về vấn đề ĐTLA trong Quân Đội, ông vẫn nghĩ rằng mình phải đối phó với những chống đối dữ dội của Quốc Hội, nhưng diễn này đã không xảy ra và theo ông nghĩ, Quốc Hội chắc cũng đồng ý với ông là không nên duy trì mãi sự nói dối trong Quân Đội với chính sách don't ask don't tell. Nhưng có một điều quan trọng mà Quốc Hội Hoa Kỳ chú ý trong buổi Điều trần, trong đó, các nhà làm luật yêu cầu Đô Đốc Mullen cho biết liệu khi công khai nhận người ĐTLA phục vụ trong Quân Đội, có tạo ra những khó khăn nào không? Theo Đô Đốc Mullen, ngay cả khi có chính sách don't ask, don't tell, nghĩa là khi tình trạng người ĐTLA trong Quân Đội trở thành thực tế, vẫn không có điều gì phiền phức xảy ra, giữa các người lính với nhau.

Tuy không trực tiếp nói tới chuyện không nên kỳ thị đối với người ĐTLA, nhưng qua lời tuyên bố và những câu trả lời trong cuộc điều trần, dư luận cũng có thể thấy rằng: khi đã có chính sách được Luật pháp quy định, thì những điều đi ra ngoài khuôn khổ của chính sách là vi phạm luật. Còn chuyện kỳ thị ngầm là điều khó tránh khỏi. Nhưng nếu nó không được lộ ra bên ngoài bằng lời nói hay hành động thì làm sao biết được.

Tuy nhiên, điều chắc chắn là những người ĐTLA đã công khai bày tỏ cho chính họ. Họ nói:
"người ĐTLA gia nhập Quân Đội không phải là vì khuynh hướng tính dục của họ mà vì muốn phục vụ Quốc gia, giống như bất cứ một công dân nào khác.

18

Có nhiều người xem sinh hoạt tình dục (having sex) là một phương tiện giải trí, vui chơi, do đó, họ có thể tự có sinh hoạt tình dục với chính mình (thủ dâm hay masturbation), hoặc làm tình với người khác, người này có thể khác phái hoặc cùng phái. Chỉ khi nào họ có sự quyến luyến yêu thương một người cùng phái thì mới là người đồng tính.

Do đó, người dị tính vẫn có khi làm tình với một người cùng phái để vui chơi và tìm cảm giác lạ.

Khuynh hướng đồng tính cũng có nhiều mức độ mạnh hay nhẹ khác nhau như trong trường hợp lưỡng tính luyện ái (bisexual).

CỬ CƯỚI VỢ HAY LAY CHỒNG KHÁC PHÁI, LẤU NGÀY ĐỜI MINH CÙNG QUEN, CÓ ĐƯỢC KHÔNG?

Đây là điều nhiều người đồng tính làm trong nhiều trăm năm, ngàn năm qua, tuân theo lẽ lối xã hội, để yên thân, tránh phiền phức, tránh gây sóng gió. Rồi con tìm theo thức của mình phải ngủ yên, hoặc sẽ lên lút khi có cơ hội.

Với đã phát triển của xã hội, tự do con người được phát triển, được đề cao, người đồng tính càng ngày càng xuất đầu lộ diện và sống công khai theo tiếng gọi con tim.

Ngày xưa, người ta kết hôn là để đồng một vai trò xã hội, để trả nợ nước, nợ gia đình, vì chữ hiếu. Ngày nay, người ta sống theo tiếng gọi của con tim, thì người đồng tính càng có cơ hội để sống thật với mình, với đời.

Không thiếu những người quyền cao chức trọng, có gia đình nề huê, con đàn cháu đống, đã công khai xuất đầu lộ diện, từ bỏ tất cả để có thể được sống thật với khuynh hướng trời sinh của mình.

Tiếp tục sống trong giá dối là một sự lựa chọn có tính cách cá nhân. Nhưng quý bạn đọc có thể tưởng tượng, lấy người mình không yêu khổ như thế nào, mà người đồng tính còn khổ hơn nữa khi phải lấy người khác phái, phải làm tình với người khác phái. Nếu bạn là người dị tính (heterosexual), bạn thấy gớm ghiếc khi làm tình với người cùng phái như thế nào (có thể nói là không thể làm được), thì người đồng tính cũng thấy gớm ghiếc khi phải làm tình với người khác phái như thế.

Tôi có dịp nói chuyện với người vợ, lấy làm chồng là người đồng tính, bà ta rất khổ sở và cảm thấy bị lường gạt và bị sỉ nhục, bà bị uống cả một đời, mất đi cơ hội có được hạnh phúc và được yêu thương xứng đáng như mọi người khác.

ĐỒNG TÍNH CÓ LẤY KHÔNG? CHƠI VỚI BẠN ĐỒNG TÍNH SẼ BỊ ĐỒNG TÍNH?

Đồng tính luyện ái là khuynh hướng trời sinh, không thay đổi được, do đó cũng không lấy lan hay bắt chước được. Dĩ nhiên là người đồng tính thấy bạn mình xuất đầu lộ diện

3

thì mình cũng muốn công khai theo. Cũng có những trường hợp có người muốn thử làm tình với người cùng phái vì tò mò, hoặc vì muốn tìm hiểu, hoặc chỉ để giải trí, tìm cảm giác lạ.

NGƯỜI ĐỒNG TÍNH CÓ HAY MẮC BỆNH HƠN NGƯỜI KHÔNG ĐỒNG TÍNH VÌ PHƯƠNG PHÁP LÀM TÌNH CỦA HỌ?

Có rất nhiều bệnh truyền qua do giao hợp bừa bãi, không dùng những biện pháp an toàn. Nếu hiểu rõ và áp dụng chu đáo các biện pháp an toàn thì sẽ không mắc bệnh, cho dù đồng tính hay không đồng tính.

NGƯỜI ĐỒNG TÍNH LÀM TÌNH BẰNG CÁCH NÀO VÀ LÀM SAO CÓ CON ĐƯỢC?

Làm tình là một phương tiện diễn tả tình yêu của hai người yêu nhau, đầy phong phú và sáng tạo. Thủ dâm là tự làm tình với chính mình. Mỗi lứa đôi, mỗi người có những cách riêng.

Y khoa ngày nay đã có thể giúp người đồng tính có con nối dõi (có nhiều phụ huynh rất lo lắng về điều này). Có nhiều cách để người đồng tính có con. Cách tự nhiên như giao hợp với người khác phái với sự thỏa thuận của người này là để có con. Có cách nhân tạo bằng cách thụ thai trong ống nghiệm rồi đặt bào thai vào tử cung một người đàn bà để phát triển chín tháng mười ngày, dĩ nhiên là có sự thỏa thuận và giao ước nào đó. Có cách xin tinh trùng trong ngân hàng tinh trùng để thụ thai. Những phương pháp này giúp người trong cuộc truyền giống.

Có cả cách xin con nuôi nếu truyền giống không phải là điều cần thiết.

PHỤ HUYNH VÀ GIA ĐÌNH NÊN LÀM GI?

Làm phụ huynh, chắc chắn phần ứng lo buồn là lẽ đương nhiên, khi biết được con mình là người đồng tính. Người coi mờ nhất cũng thấy lo lắng vì lo cho con đang đi trong con đường hẹp: "the road less travelled". Phần phận như học tiểu bao giờ cũng thật thối. Lo con mình bị chọc ghẹo, tẩy chay, đánh đập. Lo cho con khó tìm được bạn trăm năm thích hợp.

Phụ huynh có nhiều định kiến về người đồng tính sẽ thấy sao mình xui xẻo, vô phước. Có người oán ghét con, cho là con đua đòi, tự do quá đà, bất con phải thay đổi, phải đi chữa bệnh kéo làm nhọc nhãi cho giống họ. Lo bị tuyệt tự.

Nếu biết rằng khuynh hướng đồng tính không thể thay đổi được cũng như người dị tính không thể thay đổi được, thì chửi rủa, đánh đập hay từ con chỉ đẩy con vào hố thẳm mà không giải quyết được gì. Lúc này là lúc con mình cần sự giúp đỡ của mình nhiều nhất sao mình lại từ con? Như vậy, mình có thật sự thương con hay không? Đó là chưa nói

là một cái xác ướp với những trang điểm vô ngoại. Văn hóa không thể là xác ướp nhưng là một đời sống năng động qua nhiều giai đoạn phát triển và thụt lui.

Văn hóa Việt Nam trước năm 1945 không giống văn hóa bây giờ, cũng như văn hóa bây giờ sẽ không giống với văn hóa năm 2050. Thời xưa, phụ nữ Việt Nam bị gọt đầu, bôi vôi, thả bè chuỗi nếu bị cáo buộc tội ngoại tình. Chúng ta có nên tiếp tục tập tục văn hóa đó không? Và không phải Cộng Sản Việt Nam văn cho rằng dân chủ và nhân quyền là sản phẩm của văn hóa Tây Phương không thích hợp với văn hóa Việt Nam đó hay sao? Ai có quyền đại diện và nhân danh văn hóa để tiếp tục sự đối xử phân biệt với người khác trong một thế giới dân chủ hay ít ra trong một cộng đồng Việt Nam dân chủ tại hải ngoại hiện nay? Thiết nghĩ chúng ta cần trọng văn hóa dân tộc, nhưng không lãng mạn hóa hay thần thánh nó và cần hiểu rằng chúng ta vẫn đang tiếp tục xây dựng và thay đổi nó trong đời sống hàng ngày.

Người ta cũng đặt vấn đề tuần thủ theo một số tôn giáo hay đứng hơn một số giáo hội chống đồng tính luyến ái. Trong một xã hội dân chủ, chúng ta tôn trọng quyền của người đồng tính luyến ái; quyền ủng hộ người đồng tính luyến ái và kẻ cả quyền chống giáo hội khác nhau với nhiều cách giải thích lời vị giáo chủ và kinh điển khác nhau. Ngay cả trong cùng một giáo hội, cách giải thích này cũng thay đổi theo thời gian. Và các vị lãnh đạo giáo hội hay chức sắc tôn giáo trong một giai đoạn lịch sử nào đó đôi khi cũng sai lầm. Thái độ im lặng thăm chi diện dịch tinh thần Thiên tông cho phù hợp với chủ trương Đại Đồng Á của giới quân phiệt Nhật của một số thần sư Nhận Bản trong thời Đệ nhị thế chiến là một thí dụ điển hình.

Tôi tin rằng, tâm linh tôn giáo như một trận mưa lớn làm mát cây cỏ ruộng đồng, không phân biệt chỗ cao, thấp, đơ, sạch. Mỗi người, mỗi nhóm như những chum vại, bầu, ống lớn nhỏ rộng hẹp khác nhau, tùy sức tùy hoàn cảnh chứa được ăn sung mưa trời lời đầu là tùy. Chỉ buồn cho những thái độ cho nước trong chõ chứa của mình mới thực là nước, còn nước trong lòng người khác không phải là nước. Mỗi người chúng ta không phải "một vật được dựng nên theo hình ảnh Đức Chúa Trời" hay là một vị "Phật chưa thành" hay sao?

Trong một thời điểm mà chúng ta phải sống xa quê hương đất tổ, trong một cộng đồng không ít phân hóa chia rẽ, mong mùa xuân của chúng ta, khởi đầu với ngày Tết Nguyên Đán trùng hợp với ngày Lễ Valentine, sẽ là khởi đầu cho tình thương yêu và hỗ trợ lẫn nhau, thay vì xa lánh, kỳ thị, ghét bỏ để đào sâu thêm hố phân cách.

Một số người chống đồng tính luyến ái cho rằng đồng tính luyến ái chỉ là một thói quen tập nhiễm từ những quan hệ bạn bè "bất bình thường", hay có thể lây lan tương tự như một thứ dịch bệnh. Nhưng những nghiên cứu về khuynh hướng tính dục đồng tính luyến ái lại tìm thấy khuynh hướng này mang nhiều yếu tố bẩm sinh chứ không phải do thói quen hay xã hội tạo thành. Đồng tính luyến ái không phải là bệnh tật nên không thể chữa được bằng thuốc men hay phẫu thuật của y khoa. Tham vấn tâm lý đặc biệt là tham vấn tâm lý của một số giáo hội cũng chỉ có những kết quả đáng ngờ, người được xem là "chữa lành khỏi bệnh đồng tính", có thực sự "được chữa lành" hay chỉ là một hình thức để nhen khác?

Trong những lý luận chống người đồng tính luyến ái trong thời gian vừa qua trong cộng đồng, chúng ta cũng nghe những lập luận cho rằng dù giới đồng tính có hiện diện hay đóng góp gì đi nữa trong lịch sử nhân loại và kể cả Việt Nam, hiện tượng đồng tính luyến ái chỉ là thiểu số. Nhưng thiểu số không phải là khuyết điểm và cũng không phải là một lý do để bị trấn áp. Nói về chủng tộc, người Việt chỉ là thiểu số tại Hoa Kỳ. Về bẩm sinh, có người thuận tay trái và cũng có người có sáu ngón ở một bàn tay; họ cũng là thiểu số. Hầu hết các tôn giáo khi được vị giáo chủ khai sáng đầu tiên cũng là thiểu số. Thiên Chúa giáo lúc đầu cũng là thiểu số, bị bách hại, bị giam cầm, bị hiểu lầm, đến vị giáo chủ cũng bị đóng đinh trên thánh giá. Tại Ấn Độ trong xã hội Bà La Môn giáo, Phật Giáo từ lúc khai sáng đến nay cũng vẫn là thiểu số. Và trong cuộc thăm sát ngày thánh Batholomew từ tháng 8 đến tháng 10 năm 1572 tại Pháp, không phải gần 100 ngàn tín đồ Tin Lành đã bị giết hại chỉ vì là thiểu số có quan điểm và hành đạo khác với giáo hội đa số lúc bấy giờ hay sao? Vậy thiểu số hay đa số không phải là điều quyết định đúng hay sai, được tôn trọng hay không? Cộng Sản Việt Nam không phải đang cho những tiếng nói kêu gọi dân chủ và nhân quyền tại Việt Nam là thiểu số "đi ngược lại nguyện vọng đa số của nhân dân Việt Nam" hay sao?

Người ta lại chống nhóm đồng tính luyến ái diễn hành trong dịp Tết vì cho đồng tính là không phù hợp với văn hóa Việt Nam, sợ người bản xứ sẽ hiểu lầm văn hóa của chúng ta khi thấy sự hiện diện của nhóm đồng tính trong cuộc diễn hành. Phải chăng nào trạng "sợ hiểu lầm" này là di sản từ thời thực dân? Vì sợ người ngoại quốc, chúng ta phải đặt tên Mỹ cho chúng ta vì sợ người Mỹ khó đọc, trong khi chúng ta phải uốn lưỡi đọc cho đúng tên người ngoại quốc. Tôi không thấy bà Dương Nguyệt Ánh lấy lòng của chúng ta có một cái tên Mỹ nào kèm theo. Chúng ta mang họ Lê, Mỹ vẫn đọc được, nhưng chúng ta tiếp tục để họ gọi sai thành là Ly như họ Lee của Tàu hay Đại Hàn. Đòi khi lại còn tự giới thiệu mình là họ "Ly". Cũng với nỗi trạng nô lệ vừa tự ty đó, chúng ta dịch chữ "you" thành "mày" trong nhiều trường hợp, kể cả trong một câu nói của một thẳng Mỹ con nói với một ông già.

Hơn nữa, văn hóa không phải một điều gì bất di dịch. Văn hóa là sản phẩm do các thành viên trong nền văn hóa ấy cùng hình thành, đóng góp, và xây dựng bằng sự suy nghĩ, ngôn ngữ và hành động của họ trong sự diễn biến liên tục của thời gian. Thời nào thành viên của một nền văn hóa, nhất là giới trí thức mang tính thần khai phóng và nhân bản thị thời đó xã hội có một nền văn hóa nhân bản và khai phóng. Thời nào nhân dân và nhất là giới trí thức hèn yếu, bảo thủ, vong ngoại, an phận thì thời đó văn hóa chỉ còn

tới việc khi mình sanh con ra, cho con sự sống tức là mình cũng có trách nhiệm về khuynh hướng đồng tính hay không đồng tính của con.

Người đồng tính chỉ khác người khác tính ở khuynh hướng luyến ái của mình, ngoài ra không thua kém về bất cứ lãnh vực nào khác: có thể trở thành bác sĩ, luật sư, nghệ sĩ, thương gia, và cũng rất thông minh, tài hoa và thành công trong xã hội.

Bác sĩ Lê Phương Thủy

Một gia đình cho người đồng tính

- Tác giả: Thùy Pháp Dung
(đăng trên VIET HERALD Daily News, Thứ Bảy, 20 tháng 2 năm 2010)

Gia đình là một cái nôi hạnh phúc của con người. Người xuất gia như tôi cũng có gia đình, đó là tăng thân. Tăng thân giúp cho tôi có bình an trong đời sống và vững chãi trong sự tu tập. Gia đình giống như là mặt đất, nơi nương tựa của tất cả các loài cỏ cây. Khi biết mình là người đồng tính luyện ái một em trẻ có thể giấu gia đình vì sợ không được gia đình thông cảm và chấp nhận. Nhưng giấu như vậy, em không được hướng dẫn để sống đời sống của mình như thế nào cho có hạnh phúc. Em sẽ cảm thấy mặc cảm, cô đơn và không sao bày tỏ được với gia đình, gồm những người mà em thương yêu.

Nếu em tiếp tục giấu chúng ta, thì trong cuộc đời, em phải chịu đựng nhiều đau khổ, em phải vấp nhiều tai nạn không cần thiết. Đây là điều tôi muốn gửi đến các bậc làm cha, làm mẹ. Ông cha ta vẫn thường nói là sinh con chứ ai nở sinh lòng, con của ta như thế nào thì trước tiên ta cần tập chấp nhận nó như vậy. Sau đó, ta mới xem thử ta có thể làm gì để giúp đỡ con em chúng ta. Khi con ta thưa thật với ta em là một người đồng tính luyện ái, ta đừng phản ứng bằng sự giận dữ. Ta đứng với la rầy. Nếu ta phản ứng bằng thái độ không chấp nhận, em sẽ bị một vết thương rất sâu ở trong lòng và tự dằn là sẽ không bao giờ nói ra sự thật về mình nữa.

Ta cần học nghệ thuật lắng nghe. Điều này không dễ làm. Ta có khuynh hướng phán xét, phán ứng vì ta cho rằng mình đã hiểu vấn đề. Nhưng sự hiểu biết của ta có giới hạn. Lúc nào ta cũng cần học hỏi để làm lớn hơn thêm sự hiểu biết của mình. Ta biết gì về đồng tính luyện ái? Có thể ta cho là con của ta bị tà nhập và ta đi cầu thầy, cầu cô, cúng kiến để con em chúng ta tai qua nạn khỏi. Ta có thể cho đó là một căn bệnh. Hoặc ta cho rằng đó là một hành động bất hiếu đối với ông bà tổ tiên. Ta dọa rằng nếu tái phạm thì ta sẽ từ em.

Thật ra, đây không phải là căn bệnh. Em cũng không bị hồn ma bóng quế nào nhập cả. Em chỉ cần sự thông cảm mà thôi. Em cần sự chấp nhận và thương yêu của gia đình. Làm cha mẹ, ta hoàn toàn không có một chọn lựa nào khác. Ta phải chấp nhận em. Nếu không chấp nhận thì ta mất em. Cho nên ta cần tập lắng nghe. Ta lắng nghe bằng tâm lòng từ bi, không phán ứng, không phán xét.

Là người đồng tính luyện ái, em chịu nhiều khổ đau hơn những người bạn cùng trang lứa. Nỗi khổ đầu tiên mà em phải chịu đựng là giấu điếm gia đình về tình trạng của mình. Nếu để tâm, ta có thể biết được nỗi khổ khăn của em trước khi em dám thú thực. Và khi em nói, ta giữ tâm ta bình tĩnh, khuyến khích em bày tỏ sự thật và hứa sẽ làm mọi cách để nâng đỡ cho em. Điều này tôi cứ lặp đi lặp lại hoài.

6

Thương Yêu và Hỗ Trợ

- Tác giả: nhà văn Huy Phương
(Bài tập ghi trong sách nhan đề: "Hạnh phúc xót xa" của nhà văn Huy Phương)

"Thương Yêu và Hỗ Trợ" là lời kêu gọi của Liên-Hội những tổ chức Đồng Tính Luyện Ái Mỹ gốc Việt (Vietnamese-American Lesbian, Gay, Bisexual and Transgender Organizations, LGBT) trong cuộc diên hành mừng Tết Nguyên Đán năm nay tại Nam California được tổ chức vào sáng 30 Tết. Mặc dầu cuộc diên hành được diễn ra dưới bầu trời nắng ấm chan hòa nhưng hình như có một đám mây đen đang lớn vờn đầu đây. Đó là việc Hội Đồng Liên Tôn qua một cuộc họp báo trước đó đã thông cáo quyết định không tham dự cuộc diên hành cúng như kêu gọi tin đó của các tôn giáo tây chay vì cuộc diên hành này có sự ghi tên tham dự của nhóm đồng tính. Quyết định đó đã gây nhiều cuộc tranh cãi gay gắt giữa hai phe bênh và chống trong cộng đồng người Việt tại vùng Nam California. Cuối cùng cuộc diên hành vẫn được tiến hành tới đẹp, với sự tham dự của nhóm người đồng tính và số người đi xem thuyên giảm không đáng kể.

Nếu thử tìm một định nghĩa khách quan và ít thiên kiến nhất, chúng ta có thể gọi đồng tính luyện ái là khuynh hướng chỉ tìm được sự thỏa mãn về tình yêu và tình dục ở những người cùng giới tính với mình. Nhiều nghiên cứu cho thấy Khuynh hướng tình dục đồng tính phát sinh từ lúc con người mới chào đời hay ít nhất cũng từ tuổi ấu thơ. Cũng có người cho rằng từ ấu thơ chưa y thực được nhu cầu tình cảm và tình dục của mình khi lớn lên mới ý thức mình là đồng tính luyện ái, sau khi được tiếp cận những nguồn thông tin về đồng tính luyện ái và quan trọng hơn hết, vượt ra khỏi sự sợ hãi trước những chế độ, kinh miệt, thậm chí đe dọa từ phía những người dị tính luyện ái. Có người sau khi trải qua một hay nhiều cuộc hôn nhân dị tính không hạnh phúc mới biết rõ những nhu cầu tinh thần và thể xác của mình.

Cho đến nay, nhiều xã hội vẫn còn mang nặng thành kiến, quan điểm hẹp hòi, và đối xử bất công với người đồng tính luyện ái, còn nặng nề hơn cả thái độ đối với người phong cùi hay bệnh AIDS. Cũng vì những thành kiến đối xử, biết bao con em của chúng ta vì sinh ra là người đồng tính luyện ái đã chịu bao nhiêu sự dè dặt, ghen ghét, không dám bộc lộ, chịu nhiều trầm cảm, đôi khi đi đến chuyện tự sát. Vì ngay cả gia đình cũng thiếu sự thông cảm thương yêu. Nếu trong một xã hội như xã hội Mỹ ngày nay đã bớt đi rất nhiều thái độ kỳ thị và đối xử phân biệt với tuổi tác, giới tính, màu da, sắc tộc, kể cả bệnh tật, gia cảnh, học vấn, thì không lý do gì người đồng tính luyện ái bị chúng ta hạ thấp nhân phẩm và gạt ra ngoài sinh hoạt của nhân loại nói chung và cộng đồng chúng ta no niềng.

Tuy chậm nhưng những người đồng tính luyện ái hiện nay trong một số quốc gia đang dần dần được đối xử công bằng hơn, ít nhất về hôn nhân họ được hưởng các quyền lợi xã hội như những cặp hôn phối dị tính khác. Khuynh hướng công nhận hôn nhân đồng tính luyện ái này chắc chắn không phải là con đường một chiều êm ái trước những áp lực từ một số tổ chức và thế lực trong xã hội, tuy nhiên càng ngày xã hội nhân quần càng cởi mở và bao dung hơn đối với người đồng tính luyện ái.

15

San Francisco: (415) 921-6902
www.backdoor.com/pflagssf
Oakland: (510) 562-7692
www.pflag-eastbay.org
Sacramento: (916) 978-0410
www.sacramentopflag.org

Hạnh phúc con em chúng ta tùy thuộc vào thái độ chấp nhận, thông cảm của ta. Ta tu là để làm chuyện này cho giỏi. Nếu không tu, ta dễ nổi giận và làm tan vỡ tất cả. Có gia đình nâng đỡ, tâm lý em sẽ vững chãi, ít bấp bênh hơn. Nhiều em không nói được với gia đình, mang mặc cảm là mình bị bệnh và đâm ra tuyệt vọng. Nhiều em đau khổ và tự tử.

Không có gia đình nâng đỡ, em phải chịu nhiều mặc cảm và tâm lý em sinh ra nhiều biến chứng. Em dễ ghen tuông khi thấy những người khác có hạnh phúc. Nhìn những người bạn khác cùng trang lứa có đời, có cặp, em thấy mình khác thường và đau khổ.

Nhưng em đâu cần phải giống ai. Em là em. Ta cần phải chấp nhận là em. Chấp nhận là nền tảng cần bản để tạo ra niềm tin. Tin ta thì em mới nghe lời khuyên bảo hướng dẫn của ta. Có nhiều điều em cần học. Ta đứng để em phải lui cui học hỏi một mình. Ta có thể học cùng với em. Như trong quan hệ tình dục, em cần học sử dụng những trợ cụ nào để không bị nhiễm bệnh. Ta nên biết là năm 2005 ở Bangkok, trong số những người đồng tính luyến ái và lưỡng tính có tới 28% người bị nhiễm HIV. Vì rút HIV này rất dễ lây qua đường giao hợp.

Khi em trai là người đồng tính luyến ái, cơ hội em bị lây bệnh cao hơn những người dị tính luyến ái rất nhiều. Một phần là do các em không biết sử dụng những trợ cụ cần thiết. Hiện nay, có những câu lạc bộ dành cho những người đồng tính luyến ái. Tại đây, người ta hướng dẫn cận kề, chu đáo, những gì mà một người đồng tính luyến ái cần phải biết để có một cuộc sống an toàn và hạnh phúc. Cũng tại đây, em sẽ có cơ hội gặp những người giống như em. Họ có thể ngồi lại với nhau, thảo luận và học hỏi nơi nhau.

Có thể suốt đời, em không hề lập gia đình. Đây không phải là một điều tốt lành. Khi không có gia đình, quan hệ tình dục của em có thể trở nên bừa bãi. Trong trường hợp đó, em chỉ có thể có những quan hệ chớp nhoáng mà không hề có tình thương. Điều này cũng có nguồn gốc nơi thái độ của gia đình và xã hội. Khi chấp nhận và nâng đỡ em, ta giúp em sống và lớn lên trong tình thương của một gia đình. Không chấp nhận em, ta đẩy em vào một góc cô đơn, không có truyền thống và hạnh phúc. Em sẽ lên lút đi tìm những quan hệ mà trong thâm tâm em cho rằng gia đình và xã hội không bao giờ chấp nhận được. Những quan hệ này thường chớp nhoáng, không bền bỉ và mang nặng tính chất tình dục.

Tôi nghĩ rằng, ta có thể khuyến khích em về nhà với một người bạn đồng tính của em. Qua đó, ta sẽ giúp hai em học hỏi chăm sóc và thương yêu nhau. Một tình thương bền bỉ, chung thủy là cái mà tất cả chúng ta đều cần học hỏi.

Tại một số nước, việc kết hôn giữa hai người đồng tính luyến ái đã được chấp nhận. Ta có thể chấp nhận việc này đối với con em chúng ta hay không? Nếu không, em phải sống trong cô đơn và lạnh lẽo. Em có thể sống đời sống buồn bã và chán nản. Nếu chấp nhận thì đó là một điều rất khó khăn cho ta. Hai người cùng phải làm đám cưới sao? Nhưng đã có những vị linh mục chấp nhận cử hành hôn lễ cho những người này rồi. Họ còn có con nữa. Họ nuôi những đứa con nuôi được xin từ những gia đình khác. Con nuôi cũng là con. Nhiều khi con nuôi lại có hiếu hơn con ruột. Cái đó là do ở sự nuôi dưỡng và dạy dỗ của những người làm cha, làm mẹ. Trong trường hợp một cặp đồng tính luyến ái, đứa con có hai người cha hay là hai người mẹ. Con em của ta sẽ học nuôi con, học trao truyền tình thương và những đức tính tốt đẹp cho con mình.

Ta đừng quên rằng, hạnh phúc của con ta chính là hạnh phúc của ta. Con của ta là người đồng tính luyến ái, em có những quan niệm và hạnh phúc khác ta, điều này ta phải tôn trọng. Tôn trọng sự khác biệt đó thì ta sẽ trao truyền được kinh nghiệm của mình cho em. Ta đừng bắt em phải giống ta. Em có những nhu cầu khác. Nhưng không phải vì vậy mà ta cho rằng em bệnh. Đồng tính luyến ái không phải là một căn bệnh đâu. Người đồng tính luyến ái cũng có thể có gia đình, có tình thương, có sự chung thủy, nuôi con, dạy con và đóng góp rất nhiều điều tốt lành cho xã hội.

Ta biết xã hội ta chưa chấp nhận người đồng tính luyến ái. Nhưng điều em cần nhất là sự chấp nhận của gia đình. Gia đình chính là nền tảng của xã hội. Nếu gia đình ta thành công trong việc hướng dẫn con em ta sống có hạnh phúc như một người đồng tính luyến ái, thì xã hội sẽ thay đổi cái nhìn của mình về những người như em.

Đạo Bụt dạy ta phải giữ giới. Ở trong giới thứ ba, Bụt dạy không nên có quan hệ tình dục với những người không phải là vợ hay chồng của ta. Em không có vợ hay một người chồng theo quan niệm thông thường của ta được. Nhưng em vẫn có nhu cầu tình dục. Nếu ta không giúp em xây dựng một gia đình hai người, thì quan hệ tình dục của em sẽ gây ra những vết thương, những chứng bệnh trong thân và cả trong tâm. Ta cần giúp cho em nghĩ tới đời sống hai người, với một lời cam kết về sự chung thủy.

Đó chính là giữ giới thứ ba trong năm giới của đạo Bụt. Không chấp nhận những người đồng tính luyến ái lấy nhau, ta không khuyến khích họ thực tập giữ giới. Dù có sự nâng đỡ của gia đình và xã hội, em còn phải đi một đoạn đường rất dài trong việc xây dựng hạnh phúc. Đoạn đường này sẽ bớt khó khăn hơn nếu gia đình tham gia vào việc nâng đỡ cho con em mình.

Tôi nghĩ chính phủ, nhà nước cũng nên tham gia vào việc này. Tại Hà Nội, Việt Nam, vào tháng 3, 2006, một câu lạc bộ dành cho người đồng tính luyến ái đã được chính thức mở cửa. Tôi thấy đây là một tiến bộ rất lớn của Việt Nam. Câu lạc bộ này hiện đã có 22 thành viên trẻ tuổi. Rất nhiều người đồng tính luyến ái vẫn còn rụt rè,

đồng tính, vì người đồng tính dù ở bất cứ quốc gia nào cũng sống trong ảnh hưởng áp đảo của cộng đồng dị tính.

Ngoài ra DTLA không có tinh cách di truyền. Bất cứ cặp vợ chồng dị tính nào cũng có một khả năng nhỏ sinh con đồng tính (tất cả mọi người đồng tính đều được sinh ra bởi các bố mẹ dị tính.) Và nếu người đồng tính miễn cưỡng sinh hoạt dục tình với người khác phái thì họ cũng có thể sinh con và con cái của họ cũng có khả năng trở thành dị tính hay đồng tính, hay lưỡng tính, y như con cái của tất cả mọi người khác trong xã hội.

Trong văn hóa Việt Nam, nhiều phụ huynh tin rằng nếu người đồng tính lập gia đình họ sẽ hết "bệnh" đồng tính. Niềm tin này dẫn đến những cuộc hôn nhân đôi trá và hậu quả tai hại. Cưỡng ép, thực tập hay gián tập, một người đồng tính lấy vợ hay lấy chồng là hành động phá hoại cuộc đời của không phải chỉ người đó mà cả thiếu nữ hay thanh niên người đó miễn cưỡng lấy làm vợ hay chồng để làm vui lòng gia đình và xã hội.

Nhờ bản chất hòa hòa của người Việt, người đồng tính Việt Nam tương đối được an toàn hơn người đồng tính ở Âu Mỹ. Do ảnh hưởng khác nghiệt của tôn giáo, người đồng tính ở Âu Mỹ luôn luôn bị lý thị và bức hại một cách dã man. Mặc dù vậy, tình trạng người đồng tính cũng như người lùn, người mập, người nói giọng địa phương nào đó ... thường bị đưa ra làm trò cười trong các băng video thực hiện ở hải ngoại cũng như trong nước cho thấy tình độ văn hóa thấp kém của một số người Việt. Về phương diện này chúng ta lạc hậu hơn Âu Mỹ hàng 30 năm. Từ khoảng 30 năm gần đây khán giả Âu Mỹ đã không còn chấp nhận những màn hài xúc phạm nhân phẩm người khác như vậy nữa.

Sau hết, người dị tính không nên ghét, cũng không nên thương người đồng tính chỉ vì tình dục của họ mà chỉ nên thương hoặc ghét vì tư cách hoặc cá tính của từng người, giống như tình cảm thương hoặc ghét giữa những người dị tính với nhau. Tóm lại, chúng ta nên loại bỏ hoàn toàn yếu tố tình dục ra khỏi nền tảng của thiện cảm hay ác cảm cũng như nếp nghĩ và cách đối xử với mọi người chung quanh.

Phụ huynh hoặc những người quan tâm muốn tìm hiểu vấn đề đồng tính để được giải đáp những thắc mắc, chúng tôi nên làm, nên tránh trong việc đối xử với con em hoặc bạn bè, người thân đồng tính của mình nên liên lạc hội PFLAG (Parents, Families and Friends of Lesbians and Gays: Hội Phụ Huynh, Gia Đình và Thân Hữu của Người Đồng Tính) ở những số điện thoại và trang nhà dưới đây:

San Jose: (408) 270-8182

Glroy, Morgan Hill:

www.pflagсанjose.com

ĐTLA không phải là thiếu nhi dục

Vụ tai tiếng hiện nay về một số linh mục lạm dụng tình dục trẻ em, trong đó có nhiều trẻ trai, đã làm mờ nhạt sự phân biệt giữa ĐTLA và thiếu nhi dục. Như đã nói ở trên, ĐTLA không phải là một bệnh, và quan hệ tình dục thuận ý giữa hai người trưởng thành là hoàn toàn hợp pháp, không phân biệt đồng tính hay dị tính.

Trái lại, Thiếu Nhi Dục (hiện tượng người lớn ham muốn tình dục với trẻ em, nhất là trẻ em chưa đến tuổi phát dục) là một bệnh (liệt kê trong Cẩm Nang Chẩn Đoán và Thống Kê Bệnh Tâm Thần), và nếu người bệnh có hành vi thực hiện ham muốn tình dục đó, họ sẽ trở thành một tội phạm hình sự. Trong số những bệnh nhân thiếu nhi dục cá người dị tính lẫn người đồng tính. Trong thực tế số người dị tính lạm dụng tình dục trẻ em đông hơn nhiều so với số người đồng tính phạm tội này, người phạm tội dị tính thường chỉ ít thu hút sự chú ý của quần chúng hơn mà thôi.

Một vài đề nghị

Khi đề cập đến người đồng tính, người dị tính thường phân biệt "người đồng tính" và "người bình thường" (tức là người dị tính). Điều này sai và có ý nghĩa kỳ thị, vì đồng tính và dị tính đều là bình thường, đều là bẩm sinh, tức là Trời sinh, con người không có sự lựa chọn nào trong việc quyết định dục tính của bản thân mình.

Các bậc phụ huynh nên bỏ ý nghĩ có thể "chữa trị" cho con em đồng tính của mình.

Trong quá khứ người ta đã thử tất cả những cách có thể tưởng tượng ra được để "chữa trị" "bệnh đồng tính" kể cả phương pháp "chữa trị" bằng giạt điện man rợ, bằng thuốc, bằng tâm lý, bằng tôn giáo ... Đó là chưa kể những biện pháp trừng phạt dã man thời Trung Cổ để tiêu diệt và răn đe người đồng tính. Tất cả đều vô ích, người đồng tính vẫn đồng tính và vẫn tồn tại như những người có tính dục khác của cộng đồng nhân loại.

Một số không ít phụ huynh Việt Nam trong nước cũng như ngoài nước, nghĩ con em mình đồng tính vì ảnh hưởng xấu của văn hóa suy đồi hoặc bị "lây" từ những người đồng tính khác. Có người không ngần ngại dọn nhà từ địa phương này sang địa phương khác để tách con cái ra khỏi "môi trường xấu."

Điều này không mang lại kết quả gì vì trạng thái đồng tính là bẩm sinh. Người dị tính chơi với bạn bè đồng tính không thể biến thành đồng tính, và ngược lại người đồng tính chơi với bạn bè dị tính cũng không thể biến thành dị tính. Điều này cũng đơn giản như người da vàng chơi với người da đen thì không thể nào biến thành người da đen được. Nếu môi trường sống có thể ảnh hưởng đến tính dục thì có lẽ đã không có người

chưa dám xuất hiện công khai trong xã hội. Chúng ta phải cần có thái độ cởi mở để những người đồng tính luyện ái tham gia, góp tay với chúng ta xây dựng một xã hội lành mạnh.

Việc gì làm lên lút đều không mang tới kết quả tốt đẹp. Ta cần phải có thêm nhiều câu lạc bộ dành cho những người đồng tính luyện ái nữa ở các nơi. Trong học đường, ta hướng dẫn học sinh hiểu và thông cảm cho những người đồng tính luyện ái. Kỳ thị là một yếu tố không lành mạnh trong mọi xã hội. Không ai muốn mình bị kỳ thị cả. Cho nên ta không nên kỳ thị người khác. Tất cả mọi điều tốt đẹp đều bắt đầu bằng sự giáo dục.

Trong nhà chùa, ta nên có những khóa tu tập dành cho những người đồng tính luyện ái. Em có thể đến chùa để học ngồi thiền, đi thiền, học nhận diện và chấm sóc cho cảm thọ của mình. Chính ở đây mà ta khuyến khích em thọ giới và giữ giới. Giới thứ ba là để cho cả những người đồng tính và dị tính luyện ái cùng thực tập. Tại nhà chùa, ta đã làm lễ cưới, vậy ta có thể làm đám cưới cho những cặp đồng tính luyện ái hay không? Đạo Phật ra đời là để cứu khổ. Ta cần phải nhận diện nỗi khổ niềm đau của những người đồng tính luyện ái và đưa cánh tay nâng đỡ họ. Ta hành động sớm chừng nào thì hay chừng này.

Mỗi ngày có không biết bao nhiêu người đồng tính luyện ái đang là nạn nhân của sự kỳ thị, đau khổ, lây lan bệnh tật, đang cần đến sự thông cảm của gia đình, học đường, nhà nước và chùa thiền. Tôi muốn kết thúc bài viết này bằng cách trở về với gia đình. Gia đình là cơ sở giáo dục con em về hạnh phúc. Chính trong gia đình mà con em chúng ta tiếp nhận được những bài học vỡ lòng trong việc làm thế nào để sống một đời sống có ý nghĩa.

Đồng Tình Luyến Ái, Ghét Hay Thương?

- Tác giả: Trần Đình Tuấn
(Đăng trên VIỆTMERCURY, Số 176, Thứ Sáu, 7 Tháng sáu, 2002)

Di trên phố Castro của San Francisco, người ta thấy nhan nhản những chàng trai trẻ âu yếm nắm tay nhau dạo phố dưới những lá cờ cầu vồng sắc sỡ, biểu tượng của giới đồng tính, treo trên các cửa sổ. Những đôi tình nhân như các chàng trai trẻ kể trên đã là nguồn cảm hứng cho bài "Tình Trai" bất hủ của nhà thơ đồng tính Xuân Diệu:

Tôi nhớ Rimbaud với Verlaine,
Hai chàng thi sĩ choáng hoi men
Say thơ xa lạ, mê tình bạn,
Khinh rẽ khuôn tròn, bỏ lối quen

Những bước song song xéo dẫm tương,
Đời hôn tươi mát đậm hoa hương.
Họ đi tay yêu trong tay mạnh,
Nghe ngất ân tình giữa gió sương.

Kể chi chuyện trước với ngày sau
Quên ngó môi son với áo màu;
Thầy kẻ thiên đường và địa ngục
Không hề mặc cảm, họ yêu nhau.

Không phải người đồng tính nào cũng có được môi trường sống tương đối an toàn như những người đồng tính ở phố Castro.

Trên toàn thế giới, từ ngàn xưa cho đến nay, người đồng tính luôn luôn là nạn nhân của bất công và kỳ thị. Những đối xử công bằng và đúng đắn đối với người đồng tính chỉ mới bắt đầu xuất hiện gần đây. Nhà thờ Episcopal bán chính thức thừa nhận những nhóm tin đồ đồng tính và một số mục sư Episcopal đã làm thành lễ hôn phối cho các cặp đồng tính, nhà thờ United Methodist công nhận người đồng tính cũng có giá trị tâm linh như người dị tính; một số nhà thờ Do Thái giáo cấp tiến ủng hộ hơn nhân đồng tính; nhiều địa phương trên đất Mỹ ban hành luật tương phạt "hate crime" (tội có hành vi kỳ thị, thù hận, làm hại người khác chỉ vì những lý do như chủng tộc, tôn giáo, tính dục...).

Hiện nay khoa học ngày càng tiến xa và đã cung cấp được cho nhân loại những kiến thức mới về môi lãnh vực, trong đó có vấn đề tính dục, kết quả là ngày càng có nhiều người có được những kiến thức mới đó và tham gia vào các phong trào đòi hỏi nhân quyền cho người đồng tính.

10

DTLA không phải là một bệnh

Bệnh là một xác trợn vật chất hay tâm lý có thể gây ra tử vong, hoặc đau đớn, khổ chịu, khổ sở, hoặc gây trở ngại đến khả năng làm việc, học hành, vui sống của người bệnh. DTLA không phải là một xác trợn về vật chất hay tâm lý, không gây ra đau đớn, khổ chịu, khổ sở, và không hề gây suy giảm cho khả năng làm việc, học hành, hoặc vui sống của người đồng tính, cũng chẳng gây ra tai hại gì cho bất cứ ai.

- Chiếm khoảng từ 5% đến 10% dân số của nhân loại, người đồng tính có mặt trong mọi cộng đồng nhân loại từ thượng cổ, không phân biệt chủng tộc. Người đồng tính cũng có mặt trong mọi lãnh vực sinh hoạt của loài người: họ là những kỹ sư, công nhân, bác sĩ, nhạc sĩ, khoa học gia, chiến sĩ, tu sĩ, chính trị gia, tướng lãnh ... ít nhất vài người trong số họ đã làm tới chức cao nhất trong giáo hội Thiên Chúa giáo La Mã, đó là các Giáo Hoàng Benedict IX (1020 – 1055), John XXII (1249 – 1334), Sixtus IV (1414 – 1484), Pius XII (1876 – 1958).

Bên cạnh những danh nhân, người đồng tính cũng có mặt trong nhà tù, cũng có người tốt, người xấu, người lành, người ác, người đứng đắn, người xâm sợ, người nhả nhặn, người ló lằng ... y như trong cộng đồng dị tính. Vì vậy DTLA không phải là một bệnh. Đây là quan điểm chính thức của y học, và từ năm 1973, DTLA đã được loại khỏi Cẩm Nang Chẩn Đoán và Thống kê Bệnh Tâm Thần của khoa Thần Kinh Tâm Trí Mỹ, ấn bản thứ 4 (DSM IV).

Kiến thức căn bản của khoa học ngày nay là chỉ những người đồng tính, do chịu ảnh hưởng sâu đậm của văn hóa và tôn giáo, đau khổ với tình dục của mình và chọn cách sống giả dối theo số đông, mới cần được chữa trị để có thể vui sống bình thường như những người đồng tính cũng như dị tính khác trong xã hội.

DTLA không chữa được và không cần chữa

Phản ứng đầu tiên của một số người khi phát hiện thân nhân của mình đồng tính là hốt hoảng, không tin, và sau đó tìm cách "chữa chạy." Như đã nói ở trên, DTLA không phải là một bệnh và vì vậy không cần chữa và không chữa được.

Tất nhiên luôn luôn có những người và tổ chức sẵn sàng cung cấp những chương trình chữa trị hết sức tốn phí nhưng kết quả có lẽ cũng không tương, y như việc "điều trị" cho người dị tính luyến ái trở nên DTLA.

Trong thực tế, ngoài những người đồng tính đau khổ với dục tính tự nhiên của mình, những người dị tính thù ghét người đồng tính cũng chính là những người cần được giúp đỡ để có thể thoát khỏi noc độc của thù hận và đối xử công bằng với những người khác biệt với mình trong xã hội.

11